

бостъ, щото да е невъзможно да размыслява. Умствено-то спокойствие, съ което мнозина умиратъ, не е друго освѣнъ безчувствие-то отъ болѣсть. Мнозина, които сж думали, като были болни, че ся покаяхъ за грѣхове-тъ си, когато сж оздравяли ставали сж по безгрыжни за спасение-то си, отъ колкото бѣхъ отпървенъ. Обръщение-то имъ къмъ Бога не било истинно. Твърдѣ малка надѣжда има, ако отложимъ покаяние-то си като сме здрави, че ще можемъ истинно да ся покаемъ като сме болни. И освѣнъ това можемъ да умремъ внезапно безъ да ся предизвѣстимъ даже преди единъ часъ. Ако и да си здравъ днесъ, утрѣ може да си мрътавъ. И смѣеш ли да пренебрежишь спасение-то си, като не знаешъ кога ще умрешъ? Нека положимъ че има единъ чловѣкъ осжденъ на смъртъ, който да не знае опредѣленныя-тъ часъ за посичание-то си; обаче му казуютъ, че ако прати едно прошение до царь-тъ преди да дойде този часъ, той ще го прости. Той мысли, “Утрѣ ще го пратѣхъ;”, но на другыя-тъ день казува, “Има време, ще почакамъ още малко.” Внезапно врата-та на одаж-тъ ся отварятъ и ето посѣкатель-тъ влиза. Затворникъ-тъ му ся моли да почака малко за да прати прошение до царь-тъ; но посѣкатель-тъ му отговаря, “Не може да бжде. Часъ-тъ вече е ударилъ, късно стана, трѣба да умрешъ.” Бѣдний грѣшниче, ты си осжденъ на вѣчнж смъртъ, и не знаешъ кога ще умрешъ. Може бы да умрешъ въ този сжщій день. Ты отлагашъ покаяние-то си за у-